

Het Nollebos

Zijn aangeboren liefde voor de natuur, planten en bomen wist Van Woelderen beter aan te wenden in het 'Nollebosch-project'. Op zijn initiatief besloot de gemeente om de drassige weiden achter de vroegere Nolledijk (die in 1944 kapot zou worden gebombardeerd), vanaf het eind van de boulevard tot aan de duinen bij Zwanenburg, op te hogen en te bebossen. De aanleg begon in 1925 als een project van werkverschaffing, maar in de economische crisis die vrijwel direct uitbarstte konden bomen voor een habbekrats uit Boskoop betrokken worden, en

zo waren er begin jaren dertig al over de 150 duizend vaak bijzondere bomen en heesters geplant.

Veel zorg was besteed aan de aanleg van wandelwegen en vijvers. Ook daar werd door de burgemeester gejaagd! De jachtopziener was J.C. Puijpe:¹

“In de dertiger jaren had de Vlissingse burgemeester Van Woelderen samen met zijn jachtvriend Puype de jacht in de omgeving van Fort Linker Reduit. Zij gaven de landerijen op grond van hun vorm, ligging, waterpartijen en andere details de namen van allerlei Europese landen, zoals Gibraltar, Italië, Frankrijk, de Balkan en Engeland. Dit was erg handig, om af te kunnen spreken in welk gebied zij gewapend zouden ingrijpen. De heer Puijpe schiet nog heel krachtig, en schrijft nog bovendien.”

Ook ik weet me J.C. Puype nog goed te herinneren, in zijn Walcherse dracht met zwarte, ronde pet en gouden ringen in zijn oren. Hij schreef in eigen beheer uitgegeven brochures.

1. J.C. Puijpe in gesprek met A.H. van Dijk, De Wete, 11e jaargang nr. 1, 1982.

Het planten van de eerste boom, de Juliana-eik, in het Nollebos op de huwelijksdag van prinses Juliana en prins Bernhard, 7 januari 1937. Van Woelderen werpt de eerste schop, gevolgd door zijn dochtertje Helene, zijn echtgenote mevrouw C.C. van Woelderen-Sprenger en de wethouders.

Mijn vader wist precies wat waar geplant was in het Nollebos en ik maakte samen met hem, in de tijd dat wij in het Wooldhuis woonden, wekelijkse zo niet dagelijkse inspectietochten als we onze zwarte dwergkeeshonden uitlieten. Van hem leerde ik de namen van en liefde voor de heesters. De mooiste tijd van het jaar was eind mei als de roze meidoorn nog bloeide en de hele rij goudenregens aan de ingang hun goudgele bloesem lieten hangen. "Voorzichtig, ze zijn mooi maar vergiftig, raak ze niet aan," werd me geleerd.

Zo tegen 1940 was het werkelijk al een indrukwekkend bos geworden, met duizenden land- en zeevogels en zwanen in de vijvers. Ter gelegenheid van de vijftenzestigste verjaardag van de burgemeester in 1942 werd door de Vlissingse bevolking geld ingezameld voor een smeedijzeren hek aan de ingang van het Nollebos. De Duitsers maakten echter verbeterde jacht op alle metalen die de oorlogsmachine maar enigszins op gang konden houden, en dat hek werd dan ook nooit gemaakt. Het ingezamelde geld werd na de oorlog door de gemeente ter beschikking gesteld voor de vervaardiging van een beeldje.

In 1944 werd het twintigjarige oude Nollebos door het inkomende zeewater totaal verwoest. Weer een stuk levenswerk waar hij zijn hart in had gelegd, dat hij aan het eind van zijn burgemeesterschap verloren zag gaan. Hij wist dat hij een eventuele heraanplant niet meer zou meemaken.

In 1964, dertien jaar na zijn dood, werd het ingezamelde geld van de Vlissingers voor een hek door de gemeente aangewend voor de vervaardiging van een beeldje aan de ingang van het nieuwe, veel kleinere Nollepark. Het beeldje werd vervaardigd door mevrouw E. Messer-Heijbroek en toont de mens in drie levensfasen: als spelend kind, als verliefd paartje en rustend in ouderdom. Op 13 juni van dat jaar werd het onthuld door de weduwe C.C. van Woelderen-Sprenger.

Het was de laatste officiële daad die mijn moeder zou verrichten. Een maand later brak zij haar heup. Zij kon daarna niet meer lopen en zou nog zestien jaar in een verpleeghuis doorbrengen. De onthulling van het beeldje vond dus nog net op tijd plaats.

De onthulling door mevrouw C.C. van Woelderen-Sprenger van een beeld aan de ingang van het Nollebos op 13 juni 1964. Het beeld werd vervaardigd door mevrouw E. Messer-Heijbroek. (foto A. van Wijngen)